

ter stk. 1 og 2 fastsættes ved frivillig aftale med overdragerne, idet det forudsættes, at staten ikke betaler mere, end hvad der skulle betales ved ekspropriation. Hvis det må konstateres, at enighed ikke kan opnås, vil pris og betalingsvilkår blive fastsat af Taksationskommissionen efter reglerne i kapitel 4 i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Ved fastsættelse af prisen skal der tages højde for, at den foreslåede bestemmelse medfører, at der ikke vil være noget almindeligt marked for handel med de pågældende net eller ejerandele, fordi kun staten vil kunne købe dem. Da ejerne skal have fuld betaling, skal prisen derfor svare til, hvad der ville have været markedsprisen, såfremt den begrænsning i om sætteligheden, som den foreslåede bestemmelse indebærer, ikke var blevet indført.

Efter stk. 7 er økonomi- og erhvervsministeren berettiget til hos samtlige selskaber, ejere og sælgere af ejerandele, der er omfattet af stk. 1-3, at forlange alle oplysninger, som ministeren anser for nødvendige for dennes tilsyn med, at de nævnte bestemmelser overholdes.

Til nr. 37

(§ 36)

Efter den gældende naturgasforsyningslovs § 36 må prisen for naturgas opgjort efter brændværdi over for forbrugere uden adgang til valg af leverandør ikke overstige forbrugerprisen inklusive statsafgifter på en tilsvarende mængde fyringsgasolie. Endvidere er det fastsat, at prisen for naturgas til forbrugere uden adgang til valg af leverandør, som ikke har et reelt brændselsalternativ, skal stå i et rimeligt forhold til prisen for naturgas til tilsvarende forbrugere, som har et reelt brændselsalternativ.

Da alle kunder med virkning fra 1. januar 2004 har opnået ret til valg af leverandør, jf. lovforslagets § 2, nr. 7 (§ 8), er § 36 i praksis indholdsløs. Endvidere vurderes det som uforeneligt med et frit konkurrencemarked for naturgas, at der via lovgivningen fastsættes en maksimalpris for naturgas, som er relateret til prisen på et alternativt og konkurrerende produkt. Det foreslås derfor, at § 36 ophæves.

Til nr. 38

(§ 36 a)

Det følger af gasdirektivets artikel 18 om tredjeparts adgang til transmissions- og distributionssystemerne samt LNG-faciliteter, at medlemsstaterne skal sikre, at tariffene eller de metoder, de er baseret på, er godkendt forud for deres ikrafttræden af den relevante regulerende myndighed, jf. direktivets artikel

25. Det følger også af artikel 18, at metoderne skal offentliggøres, inden de træder i kraft. Med § 36 a udmøntes disse direktivkrav i naturgasforsyningsloven.

Bestemmelsen i § 36 a indebærer, at transmissions-, distributions- og LNG-selskaber skal udarbejde en redegørelse, der beskriver de metoder, som påtænkes anvendt ved fastsættelsen af betingelser og vilkår, herunder tariffen, for anvendelse af transmissions- og distributionsnet samt LNG-faciliteter. Formålet er at sikre, at metoderne er i overensstemmelse med naturgasforsyningsloven. Der skal blandt andet redegøres for, hvilke overvejelser der ligger bag forskelle i tariffen som følge af forbrugeres og netbrugeres forskellige karakteristika. For transmissions- og LNG-selskaber skal der endvidere redegøres for, hvorledes det forventede provenu fra tariffen, gebyrer etc. relaterer sig til selskabernes omkostninger. En tilsvarende redegørelse er derimod ikke nødvendig for distributionselskaberne, idet denne relation er reguleret via indtægtsrammereguleringen, jf. § 37 a. Transmissionselskabernes forpligtelse til at anmelde de metoder, der anvendes til at beregne eller fastsætte betingelser og vilkår for adgang til transmissionsnet, omfatter også metoder til at beregne eller fastsætte betingelser og vilkår for tilvejebringelse af balanceringsydelse, jf. direktivets artikel 8, stk. 2, og artikel 25, stk. 2, litra b. Når der, i modsætning til direktivet, ikke fastsættes en særskilt bestemmelse i loven herom, skyldes det, at balanceringsydelse er en integreret del af transmissionsopgaven og således omfattes af stk. 1. På samme måde gælder, at Energitilsynets tilsyn med transmissionselskabernes priser og betingelsers rimelighed, jf. naturgasforsyningslovens § 38, stk. 2, også omfatter balanceringsydelse.

Redegørelsen for metoderne anmeldes til Energitilsynet, jf. lovforslagets § 2, nr. 40 (§ 40, stk. 1, nr. 1). Metoderne skal godkendes af Energitilsynet og offentliggøres af selskaberne, før tariffen og betingelser fastsæt efter metoderne kan træde i kraft.

Økonomi- og erhvervsministeren har i henhold til stk. 2 mulighed for at fastsætte nærmere regler om indholdet af de metoder, der anvendes.

Energitilsynets afgørelse vedrørende de anmeldte metoder kan påklages til Energiklagenævnet, jf. naturgasforsyningslovens § 51.

Til nr. 39

(§ 39)

I følge den gældende lovs § 37 er gashandelselskabers priser som udgangspunkt uregulerede, men Energitilsynet er tillagt visse kompetencer med hensyn til priserne og betingelsernes rimelighed, jf. § 39, stk. 2,